

Stephanie Knipper

Kleine wonderen

A.W. Bruna Uitgevers

Dagboek van Rose april 2013

Mijn dochter, Antoinette, fluistert in haar slaap. Het zijn echte woorden. Vanavond, als ik haar stem hoor, ren ik naar boven, maar ik ben te laat. Ze zegt niets meer. En de geluiden hadden van alles kunnen zijn. De wind. Een uil. Krekels.

Ze ligt op haar zij. Haar rechterhand is uitgestrekt naar de deur, naar mij, alsof ik zelfs in haar slaap de zon ben waar zij omheen draait.

Ik strek ook mijn arm uit naar haar. Maar ik ga haar kamer niet in.

Als ze slaapt, kan ik net doen alsof ik haar ogen niet opmerk, die een vingerbreedte te ver uit elkaar staan. Haar armen zijn ontspannen, niet strak tegen haar schouders aan getrokken zoals het grootste deel van de dag het geval is. Haar witblonde haar, nog steeds zo fijn als dat van een pasgeborene, ligt achter haar uitgespreid als een pluusje van een paardenbloem, of alsof ze aan het rennen was en de wind er vat op heeft gekregen.

Het raam staat open en een briesje laat de witte vitrages ritellen. Het is de eerste week van april, maar de lucht is al zo warm dat de tulpen uitkomen. Zo gaat dat in Kentucky. Onvoorspelbaar. Vannacht is het donker, maar hier op het platteland vervagen de sterren niet door het licht van de lantaarnpalen.

Ik doe mijn ogen dicht en roep een droom op. In de droom rent Antoinette over de kwekerij, met haar vingers over de narcissen en tulpen strijkend. Haar benen zijn sterk en ze stamp

op de aarde zoals een heel gewoon meisje van tien jaar. Maar dit beeld gaat voorbij aan het kind dat ze werkelijk is. In een beter passend droombeeld zie ik hoe ze naar me toe loopt, als een marionet, met haar armen gebogen, haar handen naar haar borst gekromd, haar knieën buigend en knikkend bij elke stap.

Ik ga terug in het verleden en haal herinneringen boven aan hoe we tegen elkaar opgerold liggen te slapen, alsof we nog steeds hetzelfde lichaam delen. Wiegend op de maat van het lied van een veldgors. Dansend onder een regen van lavendelblaadjes in de droogschuur.

Ze beweegt en draait zich om naar het raam. Ik stel me voor hoe de velden buiten barsten van de wittetulpenknoppen. Het is er eigenlijk te vroeg in het seizoen voor, maar er zijn wel gekkere dingen gebeurd.

Mijn zus, Lily, was altijd gefascineerd door de victoriaanse taal van bloemen, en leerde de betekenis van elke plant die we op de kwekerij teelden uit haar hoofd. Voor ons was het een spel. Ze legde overal in huis boeketten neer, en dan moest ik proberen te raden wat ze ermee wilde zeggen. Narcissen stonden voor een nieuw begin. De zonnehoed voor kracht en gezondheid.

En witte tulpen stonden voor vergiffenis en nagedachtenis.

Mijn hart hapert, en er bouwt zich een vertrouwde druk op in mijn borst. Ik haal diep adem en tel elke hartslag. Als mijn lichaam weer tot rust is gekomen, kijk ik naar mijn dochter.

Er zit een lok haar aan haar wang geplakt. Ik loop de kamer in om hem los te halen, maar ze draait zich van me af en rolt zich op tot een bal. Ik blijf staan. Ik wil haar niet wakker maken, maar haar nog iets langer in haar dromen laten doorbrengen, waar ze veilig is en ik haar geen pijn kan doen.

Die tijd komt gauw genoeg.

1

Antoinette Martin stond in de keuken en staarde naar de alarminstallatie boven de achterdeur. Het rode lampje brandde niet, wat betekende dat het alarm niet zou gaan krijsen en haar moeder wakker maken als ze de deur opendeed. Ze kon in de tuin gaan lopen.

Overal in haar lichaam voelde ze uitbarstinkjes van blijdschap. Ze sprong op en neer op haar tenen en haar blote voeten kletsten op de oude, eikenhouten vloer. Het gladde hout voelde aan als het water in een beekje in juli. Een vrolijke gedachte. Ze sprong nog een keer op en neer.

Toen haar lichaam weer rustig was geworden, stak ze haar hand uit naar de deurknop, maar toen aarzelde ze. Ze woonde met haar moeder op een commerciële bloemkwekerij in Redbud, Kentucky. Hoewel het grootste gedeelte van hun twintig hectare ontgonnen was en in beslag werd genomen door bloemenvelden, stond er langs het achterste gedeelte van hun land een dicht bos. Antoinette mocht niet in haar eentje naar buiten. Op een kwekerij bezeerde je je algauw ergens aan.

Ze drukte haar neus plat tegen het koele glas van de keukendeur. Buiten had ze geen muziek of kunst nodig om zich af te sluiten voor de witte ruis van geluiden die haar overspoelde. Het gekreun van de koelkast, het gezoef van de wasmachine, het zoemen van de airco. Buiten zong het land, en dat was mooier dan de composities van Mozart en Händel die hun buurman, Seth Hastings, op zijn viool speelde.

's Avonds zat Antoinette op de veranda aan de achterkant van hun huis en luisterde naar Seth die vioolspeelde, of ze bla-

derde door de kunstboeken van haar moeder. Ze kon *The Lark Ascending* gespeeld door Bochmann herkennen aan de eerste triller van de viool. Ze kon haar ogen dichtdoen en de scheve grijns van Leonardo da Vinci's *Mona Lisa* voor zich zien, of de helling van de heuvel in het schilderij *Christina's World* van Andrew Wyeth, penseelstreek voor penseelstreek.

Ongebruikelijk voor een meisje van tien, maar er was dan ook niet veel 'gebruikelijk' aan Antoinette.

Het zonlicht dat door de deur scheen, was fel. De tranen sprongen in haar ogen en ze kneep ze dicht. Ze had het gevoel alsof ze vanbinnen vastgebonden was, alsof haar spieren te strak zaten. De zon gloeide nog steeds rood achter haar oogleden, maar de pijn was verdwenen en dat hielp haar een beslissing te nemen. Ze had muziek nodig om kalm te worden.

Toen ze al het andere uit haar gedachten had gebannen, dwong ze zichzelf haar arm uit te strekken tot haar vingertoppen over de gebladderde verf op de deur streken. Die voelde scherp aan tegen haar huid en ze trok zich bijna weer terug. Maar wanneer zou het alarm ooit weer uit staan?

Al haar beheersing verzamelend flapperde ze met haar ene hand en duwde toen met de andere tegen de deur.

De deur ging met een zucht open, en het licht viel nog feller op haar gezicht. Met haar ogen dicht boog ze zich naar de zon, wensend dat hij haar naar buiten kon trekken. Het was soms moeilijk om controle te krijgen over haar lichaam, maar die ochtend bewoog ze zich als een ballerina. Ze draaide met haar heupen en gleed door de deur als een zijden lint.

Op de veranda spreidde ze haar armen, klaar om naar de zon te vliegen. Toen luisterde ze. Het land zong voor wie lang genoeg stil bleef staan om het te horen.

Ook mensen hadden liederen, maar Antoinette moest hen aanraken om hun muziek te kunnen horen. Soms pakte ze haar moeders hand, en dan vulde haar lichaam zich met het heerlijke geluid van een panfluit. Als dat gebeurde, had Antoinette het gevoel dat ze alles kon. Zelfs praten.

Vandaag klonk de buitenwereld droevig, zoals het gedeelte met de hobo's in *Peter en de wolf*. Antoinette wiebelde. Bijna deed ze haar ogen open, maar ze bedacht zich: als ze dat deed, was ze verloren. Haar hersenen zouden zich vasthechten aan de grassprietjes, en dan zou ze beginnen te tellen. Een, twee, drie... vierhonderd, vierhonderdeen, vierhonderdtwee. Ze zou uren gevangen zitten in het tellen.

Ze hield haar ogen dicht terwijl ze van de veranda klom. Een briesje slingerde zich om haar enkels en deed haar nachtjapon dansen. Ze lachte, een hoog gegiechel dat uit haar keel omhoog borrelde. Als ze haar armen omhoogdeed, was ze misschien licht genoeg om te vliegen. Ze tilde haar handen op en bracht ze toen zo hard naar beneden dat ze op haar dijen klapten.

Het stenen pad zou haar naar de bloemenvelden brengen, maar vandaag wilde ze meer dan het gevoel van steen onder haar voeten. Ze verliet het pad en duwde haar tenen in de aarde. De grond zoemde, een tinteling van elektriciteit die trillend omhoogkroop over haar benen en haar spieren zodanig kalmeerde dat ze niet stuiterde of flapperde en haar benen niet onder haar vandaan vlogen.

Ze liep tot haar voeten tegen een aarden walletje aan bostten dat het begin van het narcissenveld markeerde. Vanuit haar slaapkamerraam kon ze de heldergele hoofdjes zien knikken in het zonlicht, maar hier buiten kon ze ze vóélen.

Ze ging op haar hurken zitten en duwde haar handen in de leemachtige aarde. Die gleed van haar vingers en bedekte haar nagels en de plooitjes van haar kleine handen met een laagje. Ze inhaleerde en vulde haar longen met de geuren van de tuin: aarde, compost en vers, groen gras.

Met haar handen in de aarde was de muziek luider. Een koor van houtblazers spoelde over haar lichaam: klarinetten, fluiten en fagotten. Maar het tempo was te traag en sommige noten waren vals. Op de ene plek een halve toon hoger, op de andere een halve toon lager. Haar hartslag bonsde in haar oren en haar armen spanden zich. Ze moest met haar armen flappe-

ren, maar ze dwong zichzelf om niet te bewegen terwijl er zich een beeld vormde in haar geest, een beeld van een bloembol die werd omklemd door de klei, en een plant die verzwakt was door boktorren.

Antoinette begon te neuriën, en ze versnelde het tempo en herstelde de valse noten. Toen alles klopte, hield ze op. Haar lichaam was nu rustig, maar ze zakte uitgeput op de grond. Er prikten houtsnippers in haar wang, maar ze bewoog niet. Ze haalde diep adem en luisterde naar de roodborstjes die in het nabije bos zongen.

‘Antoinette?’

Eerst hoorde ze haar naam niet; ze was verdwaald in de gewaarwordingen om haar heen. Toen kwam er een ruwe hand tegen haar hals aan. De aanraking zond een schok door haar lichaam en ze viel achterover, haar ogen groot van angst.

‘Sorry. Sorry,’ zei een man terwijl hij snel zijn hand wegtrok.

Ze probeerde rechtop te gaan zitten, maar haar spieren deden het nog niet.

‘Antoinette.’ De man was rustig. ‘Antoinette. Wat is er? Ik ben het, Seth. Kijk eens naar me. Gaat het?’

Hij raakte haar wang aan en draaide haar hoofd naar zich toe. Toen ze tegen zijn eeltige hand aan leunde, hield haar hart op met bonzen en ontspande ze zich. Seth was net zo’n vaste waarde in haar leven als haar moeder. Net als zij begreep hij dat praten niet de enige manier was om te communiceren.

Hij hurkte voor haar en de uiteinden van zijn lange, donkere haar kietelden op haar wang. ‘Kun je me zeggen wat er is?’ vroeg hij.

Haar arm voelde zwaar aan, maar ze wees over zijn schouder in de richting van de boerenhoeve van blauw geschilderd hout, die opeens van achter de zee van narcissen.

‘Naar huis?’ vroeg hij. ‘Wil je naar huis?’

Ze wees en deed haar mond open. *Naar huis*. Dat was wat ze wilde zeggen. De woorden zouden zo licht zijn als een fluistering als ze ze zou kunnen uitspreken.

Seth liet zijn armen onder haar lichaam glijden. Ze plukte een narcis voor hij haar optilde. De commerciële bloemenvelden waren niet bedoeld om bloemen voor thuis te plukken, maar de gele narcis zou haar moeder blij maken.

Seth wiegde haar terwijl hij terug naar het huis liep, en ze drukte zich dicht tegen hem aan. Hij rook naar groen gras en tabak. Door zijn dunne T-shirt voelde ze het gestage bonzen van zijn hart, dat nog weer een vorm van muziek was.

De keukendeur schoot met een klap open. Antoinette tilde haar hoofd uit Seths armen en zag dat de kamer leeg was. Haar moeder sliep waarschijnlijk nog.

‘Rose?’ riep Seth. Er kwam geen antwoord. De lucht in het huis was zwaar en stil. Hij liep de lange gang naar de slaapkamers in.

Door een open deur zag Antoinette haar moeder zitten op een van de twee blauwe stoelen bij het raam dat over het veld aan de achterkant uitkeek, met haar dagboek open op haar schoot. Ze draaide zich om toen Seth op de deurpost klopte.

Focussen op gezichten was moeilijk voor Antoinette. Ze veranderden de hele tijd en kleine spiertjes vervormden bij elke frons of glimlach. Eén persoon kon wel honderden gezichten laten zien. Maar Antoinette dwong zichzelf haar moeders gezicht te bestuderen. Haar lippen waren blauwomrand en ze had diepe wallen onder haar ogen. Haar korte blonde haar stak alle kanten op en de schaduwen maakten haar magere gezicht scherp.

‘Ik vond haar buiten in het narcissenveld,’ zei Seth.

Haar moeder deed het dagboek dicht en stond op. ‘Ze wilde al een tijdje naar buiten, maar ik was zo moe.’ Ze boog zich over Antoinette heen, die nog steeds lekker in Seths armen lag. ‘Je bent altijd al een volhoudertje geweest.’

Antoinette hield de narcis omhoog.

Haar moeder glimlachte toen ze hem aanpakte. ‘Narcissen staan voor een nieuw begin,’ zei ze tegen Seth. ‘Uit Lily’s bloemenboek. Niet te geloven dat ik dat nog weet.’

Antoinette voelde Seth verstrakken. ‘Nauwelijks te vergeten.’ Zijn ruwe stem had een spoor van iets wat als spijt klonk. ‘Ze nam dat boek overal mee naartoe.’

Antoinette was ingeklemd tussen hen twee. *Tevreden*. Het woord zweefde van ergens binnen in haar omhoog. Haar hele lichaam voelde warm. Ze strekte zich uit naar haar moeder, omdat ze haar lied wilde horen.

Haar moeder week achteruit. ‘Je moet slapen,’ zei ze, en haar lippen vormden een droevige glimlach.

‘Ze lag tussen de narcissen,’ zei Seth. ‘Gisteravond zag ik dat er een paar bruine randen hadden. Ik was van plan ze vandaag te rooien, maar toen ik er vanochtend aankwam, waren ze weer fris. Antoinette lag er middenin half te slapen. Ze hoorde me pas toen ik vlak bij haar was.’ Hij sprak langzaam en er lag een heleboel betekenis in zijn stem. Antoinette was te moe om te proberen erachter te komen wat hij bedoelde.

Hij ging in een van de stoelen zitten en verschoof Antoinette zo dat zijn arm achter de kromming van haar nek lag.

‘Ze is zo klein,’ zei haar moeder terwijl ze tegenover Seth ging zitten. ‘Ik ben nog steeds verbaasd hoe zwaar ze na een tijdje wordt.’

Seth lachte. Antoinette hield van dat geluid. Ze deed haar ogen dicht en liet het geluid over zich heen komen. Ze was te moe om met haar handen te flapperen, maar ze bewoog haar vingers tegen Seths arm. *Gelukkig*.

Gewoonlijk was ze gelukkig als ze bij Seth was. Tegen anderen kon hij kortaf zijn, maar tegen Antoinette en haar moeder was hij altijd aardig.

Een keer hadden er jongens op de boerenmarkt gegiecheld om Antoinette toen ze op haar tenen was gaan staan en rondjes liep onder de tent van Eden Farms. Toen Seth hen hoorde, hield hij op met het uitladen van de zaaikistjes met vlijtige liesjes, liep naar Antoinette en legde een hand op haar schouder. Als hij er was, verliet de spanning haar lichaam, zodat ze kon ophouden met lopen en stil kon blijven staan.

Seth zei geen woord. Hij keek de jongens alleen maar boos aan tot ze zenuwachtig begonnen te friemelen. Toen verontschuldigde ze zich een voor een.

‘Het zijn maar kinderen,’ zei hij toen ze weg waren. ‘Ze weten niet wat ze doen, maar daarom doet het nog wel pijn.’

Hij had gelijk gehad. Het deed inderdaad pijn. Elke keer dat iemand iets te lang naar Antoinette staaarde of de straat overstak om haar te ontlopen, kreeg ze een klein, beurs gevoel in haar borst.

De wetenschap dat Seth, net als haar moeder, begreep hoe ze zich voelde, maakte de pijn iets draaglijker.

Toen ze aan haar moeder dacht, deed Antoinette met moeite haar ogen open en keek hoe haar moeders borst langzaam op en neer ging. Ondanks haar vermoeidheid probeerde ze naar haar moeder toe te gaan. Als ze haar moeders hand kon vasthouden zou alles oké zijn. Ze beeldde zich haar moeders lied in: de tonen van een panfluit, glad en rond als stenen in een rivier.

‘Niet nu, Antoinette,’ zei haar moeder.

Antoinette hield niet op met het proberen. Met moeite ging ze rechtop zitten en staaarde naar haar moeders spitse vingers. Naar de groen met paarse plek op de rug van haar moeders hand. Dat kwam van het infuus dat ze vorige week bij de eerste hulp had gekregen.

Seth sloeg zijn armen stevig om haar heen en leunde achterover. Nu was ze nog verder bij haar moeder vandaan. ‘Je moeder heeft rust nodig.’

Antoinette schudde hard met haar hoofd, waardoor haar haar tegen haar wang zwiepte. *Mammie!* Als ze het woord zou kunnen zeggen, wist ze zeker dat haar moeder zou reageren.

‘Ze houdt dit niet lang meer vol,’ zei haar moeder, met kerkende stem. ‘En ik... Tsja, ik ga ook niet meer beter worden.’

Seth zuchtte. Na een tijdje zei hij: ‘Het is tijd om Lily te belen. Je kunt haar niet blijven ontwijken, Rose.’

Antoinette zette zich schrap tegen zijn armen, maar hij was

te sterk. De uitputting die haar lichaam be kroop, nam haar gevangen en zorgde ervoor dat haar ogen dichtvielen alsof er kleine gewichtjes aan haar wimpers zaten. Ze was moe. Zo moe.

‘Ik weet het niet,’ zei haar moeder. Ze klonk klein en bang. ‘Het is zes jaar geleden. Antoinette was al te veel voor Lily toen ze vier jaar was. Er is niet bepaald iets verbeterd. En als je bedenkt hoe het de laatste keer ging tussen mij en Lily... Stel nou dat ze niet wil komen.’

Antoinette vocht om haar ogen open te doen, maar ze kon het niet. Haar lichaam werd steeds zwaarder.

Ze hoorde Seth: ‘We zijn alle drie geen kinderen meer, Rose. Lily is je zus. Het meisje dat ik ken, komt als jij het vraagt.’

Antoinette kon zich er niet langer tegen verzetten. Ze zonk weg in Seths armen toen ze overmand werd door de slaap.

2

Lily Martin leidde een voorzichtig bestaan. Ze vertrouwde op getallen. Wiskunde was betrouwbaar: twee plus twee was gelijk aan vier. Altijd. Het was onmogelijk om er iets anders van te maken. Je kon de getallen anders indelen, je kon de som horizontaal of verticaal opschrijven, maar de uitkomst was altijd dezelfde. Vier. Vergelijkingen hadden oplossingen, en hun voorspelbaarheid zorgde ervoor dat ze zich rustig voelde, op haar gemak.

Behalve vandaag.

Ze was het grootste deel van de dag bezig geweest met dodentabellen opnieuw te formatteren voor de levensverzekeringsmaatschappij waar ze voor werkte. Ze werden niet echt dodentabellen genoemd. ‘Levensverwachtingstabel’ was de correcte term, maar hoe noemde je een verzameling data die voorspelde wanneer iemand dood zou gaan anders?

Lily was hoofd van de afdeling Actuarieel, en het was haar verantwoordelijkheid om te weten wanneer iemand waarschijnlijk zou overlijden. Een gezonde, niet-rokende man kon verwachten dat hij 76,2 jaar zou leven, terwijl de levensverwachting van een roker afnam met 13,2 jaar. Een vrouw van tweeëndertig met hartfalen... tja, die was niet te verzekeren.

De dodentabellen voedden de tariefbepalingsmotor die prijsopgaven voor de verzekeringspolissen leverde. Tijdens het weekend waren de tarieven voor rokers en niet-rokers verwisseld, tot iemand op de IT-afdeling in de gaten kreeg dat er een worm door hun firewall was geglipt en de data had verwisseld.

Lily kwam die maandag op haar werk en was de hele ochtend

bezig met telefoontjes van de CEO en het hoofd van IT beantwoorden. Om twaalf uur, toen de dood weer op zijn eigen plek in de verzekeringswereld was teruggezet, pakte ze haar laptop en ging weg, met het plan om het werk thuis af te maken.

Toen ze daar aankwam, deed ze de deur van de werkkamer open en legde haar laptop op haar bureau. Zonlicht scheen door de twee grote ramen. Terwijl ze wachtte tot haar laptop was opgestart, zette ze de ramen open. Buiten zong een goudsijsje in de judasboom. Doordat ze in haar jeugd de victoriaanse taal van bloemen had bestudeerd, wist ze dat judasbomen nieuw leven symboliseerden, perfect voor een boom die in de lente bloeide.

Ze staaarde uit het raam, en heel even was ze niet in haar huis aan de zuidkant van de rivier de Ohio; ze was terug op Eden Farms, in Redbud, Kentucky, waar ze was opgegroeid. April was haar favoriete tijd daar. Het land werd wakker, en de lucht smaakte naar hoop.

Covington, waar Lily nu woonde, lag in Noord-Kentucky, aan de oever van de Ohio. Het land hier bestond uit steile heuvels en diepe dalen, niet bergachtig zoals Appalachia in Oost-Kentucky, maar wel zo anders dan het plaatsje waar ze was opgegroeid dat ze vaak het gevoel had alsof ze was verhuisd naar de andere kant van het land, in plaats van maar twee uur rijden naar het noorden.

Redbud lag midden in Kentucky, net ten zuiden van Lexington. Het land daar was gehuld in veldbeemdgras en golfde als een kalme oceaan, en een groot deel ervan was versierd met witte houten hekken die serene paardenfokkerijen omringden, waarvan er in die streek veel waren. Eden Farms, dat ertussenin genesteld lag, vormde een uitbarsting van kleur. In de zomer waren de velden achter hun hoeve een schreeuwende lappendeken van paars, roze, geel, wit en rood. Voor Lily was het een sprookjeswereld, en zij en haar zus, Rose, deden altijd alsof ze elfjes waren, en de velden hun koninkrijk.

Buiten toeterde er een auto en Lily keerde terug in het heden.

Ze drukte haar vingers hard tegen het raamkozijn. Het was niet verstandig om stil te blijven staan bij dingen die waren verdwenen. Ze beet op haar lip en wendde zich af van het raam. Covington was niet te vergelijken met New York of Chicago qua grootte, maar het was heel iets anders dan het platteland, waar iedereen mijlenver uit elkaar woonde. In Covington kon ze als ze in het tuintje naast haar huis stond en haar armen uitstreekte, met haar ene hand haar eigen huis aanraken en met haar andere dat van de buurman.

Ze woonde in het historische hart van de stad, en haar huis was tweehonderd jaar oud. De vloeren liepen op sommige plekken schuin af en het tuintje had het formaat van een postzegel, maar ze had het krakkemikkige huisje veranderd in een warm, uitnodigend huis. Hier in de werkkamer hadden de muren de kleur van door de zon opgewarmde aarde, en er hingen drie schilderijen van landschappen in Kentucky boven haar bureau. Haar zus had ze geschilderd toen ze vijftien was. De kleuren waren te fel en de proporties klopten niet, maar Lily hield van de onbeholpenheid ervan. Die deed haar denken aan Rose op die leeftijd, slungelig maar mooi, kind en volwassene tegelijk.

Een paarse orchidee in een pot en een ingelijst fotootje sierden Lily's bureau. Op de foto stonden Rose en Lily met hun armen om elkaar heen geslagen, elkaar vasthoudend alsof ze nooit meer los zouden laten. Hun wangen waren tegen elkaar gedrukt en hun haar – het lichtblonde van Rose en het donkerbruine van Lily – dwarrelde over hun schouders. Seth Hastings had de foto gemaakt, vlak voordat Rose wegging om te gaan studeren.

Bij de gedachte aan Seth klemde Lily haar kaken op elkaar en keek snel weg. Na al die jaren zou het geen pijn meer moeten doen dat ze hem kwijt was, maar dat deed het wel.

Focus op je werk, dacht ze. Ze ging voor haar laptop zitten en haar maag knorde.

‘Als je me je mee uit lunchen zou laten nemen zoals ieder normaal mens, zou je niet zulke vreselijke geluiden maken.’ Ze

schrok van de stem en haar hart bonsde in haar keel.

Haar buurman, Will Grayson, leunde tegen de deurpost. Hij zakte tegen de muur alsof hij zich niet overeind kon houden, wat Lily deed denken aan hoe hij eruit had gezien toen hij aan de morfine was. Het was bijna een jaar geleden dat hij zijn laatste chemokuur had gehad, maar naar zijn uiterlijk vandaag te oordelen giste ze dat hij nog steeds een paar pillen overhad.

Automatisch gingen haar gedachten terug naar de dodentabellen. Een vierendertigjarige man in remissie van longkanker had een vijfjarige levensverwachting van 13,4 procent.

Gelukkig hoorde Will stevig bij die 13,4 procent.

Een paar maanden geleden was ze met hem meegegaan naar de praktijk van zijn oncoloog voor een vervolgspraak. De dokter glimlachte naar hen. 'Ik krijg niet vaak genoeg de kans om dit te zeggen,' zei hij. 'Je CT-scan is schoon. We hebben alles te pakken gekregen.'

Lily had het idee dat ze op de grond zou glijden van opluchting, maar Will was perplex. Hij knikte één keer en stond op. 'Kanker heeft geen schijn van kans tegen mij,' zei hij. Dat vond ze nou juist zo leuk aan hem: hij wist het zo te draaien dat je zijn ongelooflijke egocentrisme charmant vond.

Nu keek ze naar hem op en glimlachte. 'Ik dacht dat je van dat spul af was.'

Zijn donkere haar stak allerlei onverwachte kanten op en lachrimpeltjes waaierden uit rond zijn blauwe ogen. Hij was eerstehulparts bij het St. Elizabeth-ziekenhuis. Ze wist dat hij vóór zijn ziekte elke dag een uur voor de spiegel had gestaan, zelfs op zijn vrije dagen. Ze had ooit gevraagd waarom hij zich kledde als een lid van de Jonge Republikeinen.

De Will van na de kanker droeg nog steeds kakibroeken en formele overhemden, maar op zijn vrije dagen stopte hij zijn hemdpanden niet meer in en streek hij niet meer elk haartje glad. Soms betrapte Lily hem terwijl hij diep ademhaalde alsof hij zijn longcapaciteit aan het testen was. Wanneer hij klaar was, deed hij zijn ogen dicht en glimlachte hij, schijnbaar te-

vreden op een manier zoals ze nog niet eerder had gezien.

Hij trok zijn manchetten over zijn nog steeds dunne polsen. ‘Ik ben niet aan het werk, en het is te goed om verloren te laten gaan. Wil je ook wat?’ Hij viste het medicijnflesje uit zijn zak en gooide het naar haar.

Ze probeerde het te vangen, maar miste. Het flesje knalde tegen haar neus. ‘Nee,’ zei ze, zich bukkend om het op te rapen.

Hij haalde zijn schouders op terwijl hij het flesje aannam. ‘Dan niet, maar je mist wat, hoor. Lunchen? Ik rammel van de honger.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik moet werken.’

‘O, kom op. Wat moet een man doen om indruk op jou te maken?’

Dit nummertje voerden ze minstens één keer per week op. Will was niet specifiek geïnteresseerd in háár; hij was geïnteresseerd in alles wat vrouwelijk was. Aangezien zij tot die categorie behoorde, gleeed hij af en toe in de romeomodus bij haar, totdat ze hem eraan herinnerde dat ze geen belangstelling had. Wat waar was. Meestal, tenminste. Soms begon haar hart sneller te kloppen als zijn donkere haar in zijn ogen viel. Dan dwong ze zichzelf de vrouwen te tellen die ze die maand zijn huis had zien verlaten. Zes in maart.

‘Wanneer ga je weer aan het werk?’ vroeg ze.

Een maand geleden had Will verlof opgenomen. ‘Om te focussen op de dingen in het leven die er echt toe doen,’ had hij gezegd.

Nu liep hij door de kamer en draaide haar stoel om tot ze naar hem toe was gericht. Toen leunde hij voorover en zette zijn handen op de stoelleuning. Hij was zo dichtbij dat ze zijn adem tegen haar lippen voelde. ‘Zodra jij erin toestemt om met me uit te gaan,’ zei hij.

Ze zag paarse spikkels in zijn blauwe ogen en voelde haar wangen rood worden. ‘Heb je de koffieprut gevonden die ik op je stoep had gelegd?’ vroeg ze.

‘Bedankt. Werkte fantastisch bij de azalea’s.’ Hij wees op haar

computer, waar nu het blauwe scherm des doods op te zien was, als waarschuwing dat er data verloren gingen. ‘Volgens mij heb je een probleem.’

‘Shit!’ Ze draaide zich om, drukte hard op de uitknop en wachtte toen tot het scherm zwart werd. ‘Wat wil je, Will? De sleutel is voor noodgevallen, niet voor je dagelijkse bezoeken.’ Zijn gezicht vertrok een beetje, en meteen wilde ze dat ze haar woorden terug kon nemen.

‘Aha, ter zake. Je bent wreed, Lily Martin. Heeft iemand je dat weleens verteld?’

Ze keek naar de foto op haar bureau en keek toen weer weg, in de hoop dat hij het niet had gemerkt. Ze had nog meer foto’s, maar dit was de enige die ze liet zien. Onder haar bed had ze acht dozen met kiekjes. Op avonden wanneer ze Rose zo miste dat ze er hoofdpijn van kreeg, staarde Lily naar de foto’s tot ze in slaap viel, omringd door stukjes van het leven dat ze vroeger had geleid.

Ze had ook babyfoto’s van haar nichtje, Antoinette. Soms probeerde Lily zich voor te stellen hoe het meisje er nu uit zou zien, maar dat lukte nooit. Als baby was Antoinette al anders geweest. Proberen zich haar voor de geest te halen als meisje van tien was onmogelijk.

Will had gezien dat ze naar de foto keek. Hij pakte hem op.

‘Geef hier, Will.’ Ze hield haar hand op, maar hij sprong achteruit.

‘Je zag er toen al lief uit, maar nu vind ik je leuker,’ zei hij. ‘Zelfs dat rimpeltje dat je in je voorhoofd krijgt als je boos bent.’

‘Ik heb geen rimpel.’ Ze bracht haar hand naar haar voorhoofd en drukte.

‘Jawel hoor. Hier.’ Hij haalde haar hand weg en legde zijn vingers plat op haar huid. ‘Zo. Nu is-ie weg.’

Zijn vingers waren zacht en ze ontspande onder zijn aanraking. Hij zette de foto terug op het bureau. ‘Je zus kan niet aan je tippen.’

Dat was een leugen. Rose was de mooiste van hen twee.